

си бѣха записали имената и фамилиитѣ. На чело на всички бѣше записанъ Генералъ Раухъ*). Спуска по южния склонъ на Балкана се започва почти отъ самия стѣлбъ. Като изминахме около 300 крачки отъ този стѣлбъ, ний влѣзохме подъ сѣнката на гѣстата гора, прѣзъ листата и клоноветѣ на която слънчевитѣ лѣчи не можаха да проникнатъ. Отъ прѣвала на извѣстно разстояние пѣтя е доволно сносенъ: по него свободно можаха да минатъ и тритѣ рода орѣжия, разбира се, ако можаха да дойдатъ до прѣвала, но затуй, колкото по надолу се спушахме, толкова пѣтя ставаше по лошъ и мѣчно проходимъ. При всичко, че сапѣоритѣ заедно съ волнонаемнитѣ работници бѣха поправили пѣтя, но тѣзи поправка бѣше твърдѣ незначителна. За да можеше да прѣминатъ 4-хъ фунтовитѣ орѣжия, изискваше се още голѣмъ трудъ отъ сапѣоритѣ.

Настигнахме 4-ри фунтовата батарея, която на по-лошитѣ мѣста на пѣтя положително се теглеше отъ войницитѣ, а по нейдѣ орѣжията се прѣнасяха на рѣцѣ надъ пропастьта. Твърдѣ често, при такива прѣнасяния орѣжията, колелата отъ къмъ пропастьта висяха надъ нея. Въ такъвъ случай, стигаше една малка невнимателностъ отъ държащитѣ краищата на въжата, съ които се ползуваха, и орѣжието щѣше да се згромоляса въ пропастьта заедно съ войницитѣ, които бѣха около него.

Чудна и прѣдърасна картина прѣдставлява тукъ Балкана! . . . Ако Търновската тѣснина поразяваше челоуѣка съ своята очарователна красота, то Хаинъ-Боазския проходъ поразяваше още и съ своето величие и грандиозностъ!

Той бѣ покритъ съ вѣковни дървета, подъ сѣнкитѣ на които ний често вървахме. Бърдата тукъ като че ли се испрѣварваха, кое по високо да се издигне и приеме по красивъ и фантастически изглѣдъ

*) Генералъ Раухъ бѣше въ авангарда на передовия отрядъ. Този отрядъ състоеше отъ 4-а стрѣлкова бригада, 6 дружини отъ Българското опълчение, 31 ескадрона кавалерия, пионерна команда, 2 конни батареи и 14 планински орѣжия.